

LIEFDE OVER DE LIJN · II

VERKEERD
VERBONDEN

JENNIFER
DELAMERE

Eerder verschenen van Jennifer Delamere:

Serie *Een nieuw begin*

De rollen omgedraaid

Het hart achterna

Uit de kunst

Serie *Liefde over de lijn*

Op dezelfde lijn

Liefde over de lijn – II

VERKEERD VERBONDEN

JENNIFER DELAMERE

Roman

Vertaald door Corine van Oord

 de Parel

Uitgeverij De Parel – Doornenburg

*Ik heb de HEERE lief,
want Hij hoort mijn stem, mijn smeebeden.*

Want Hij neigt Zijn oor tot mij...

*Wat zal ik de HEERE vergelden
voor al Zijn weldaden, die Hij mij bewees?*

*Ik zal de beker van het heil heffen
en de Naam van de HEERE aanroepen.*

Psalm 116:1-2a; 12-13

Voor Zana Rose

*Een vriend heeft te allen tijde lief...
maar soms is er een echte vriend
die meer toegewijd is dan een broer.*

SPREUKEN 17:17A, 18:24B

Hoofdstuk

LONDEN, ENGELAND
JUNI 1881

Mitchell B. Harris, bij de lezers van de *Era* beter bekend als ‘onze correspondent in Londen’, zat ontspannen op het bureau van John Munson met zijn wandelstok te spelen, terwijl Munson moest grinniken om wat hij las.

Mitchell moest toegeven dat dit een van zijn betere stukken was. Hoewel hij overdag bij het Centrale Telegraafkantoor werkte, gaf deze bijbaan als theaterrecensent hem veel voldoening en het bracht bovendien wat extra geld in het laatje. Wat kon er tippen aan vrijkaartjes voor de nieuwste shows en ook nog eens betaald worden voor zijn recensies?

“Het lijdt geen twijfel dat meneer Rutger en enkelen in het publiek vonden dat zijn interpretatie van Hamlet zich kon meten met die van de grote David Garrick”, las Munson hardop. “Ze hebben helemaal gelijk: net als de reeds lang geleden overleden acteur is Rutgers optreden al honderd jaar uit de tijd. Stijf en met wijd uitgestrekte armen

declameerde hij de woorden van Englands onsterfelijke dichter als een nauwelijks levend standbeeld.” Munson keek grijnzend op. ‘Dat is nogal een onbarmhartige beoordeling, Harris.’

‘Dank je voor het compliment,’ antwoordde Mitchell lachend. ‘Je weet dat de lezers van de *Era* inmiddels brute eerlijkheid van onze correspondent in Londen verwachten.’

‘O, je hoort me ook niet klagen. Jouw vlijmscherpe theaterkritieken zorgen voor stijgende verkoopcijfers.’ Munson gooide de krant op het bureau. ‘Je maakt er alleen geen vrienden mee bij de theaterdirecteuren. Straks dwingen ze ons nog om de kaartjes te kopen, in plaats van dat we ze gratis krijgen.’

‘Dat zou inderdaad vervelend zijn. Ik zou uitgesproken beledigd zijn geweest als ik voor die opgeblazen voorstelling had moeten betalen. Het feit dat ik er drie uur van mijn tijd voor moest opofferen, is al erg genoeg.’

Munson trok een wenkbrauw op. ‘Was het echt zo slecht? Je moet toegeven dat je soms de neiging hebt om te overdrijven.’

‘Onzin. Ik overdrijf nooit. Deze recensie was naar mijn mening zelfs het hoogtepunt van zelfbeheersing. Je weet hoe irritant ik het vind als acteurs – en leraren trouwens ook – het bewust moeilijk maken om Shakespeare te begrijpen.’ Terwijl hij sprak, stond Mitchell op van het bureau. Hij verplaatste zijn gewicht naar zijn goede linkerbeen en zette zijn wandelstok naast zijn rechterlaars om zijn evenwicht te bewaren. Geagiteerd door het onderwerp waarover hij het allerliefste klaagde, smeed hij een paperclip in de richting van het open raam. Het was een warme dag en het kantoor was verstikkend heet. ‘Er is een reden waarom Shakespeare in zijn tijd zo populair was bij het gewone volk. Waarom denk je dat hij het theater bij elk optreden wist te vullen met drieduizend mensen uit alle lagen van de samenleving? Die personages zijn levende en ademende wezens, tenzij de acteurs het leven uit hen wegzuigen.’ Hij reikte naar het raam en boog voorover om wat frisse lucht te krijgen. ‘Ik zou er heel wat voor overhebben om eens een productie te zien waarin ze tot hun recht komen.’

Sam Boyle, een van productiefste journalisten van de *Era*, kwam toevallig net buiten over het trottoir voorbijgelopen. Hij hoorde Mitchells opmerking en grijsde. ‘Dat is nogal een uitspraak, Harris, als je bedenkt hoe gierig je bent.’

Mitchell gebaarde met zijn hoofd naar het kantoor. ‘Ik denk dat je me op dat punt verwacht met Munson.’

‘Pas op, Harris,’ waarschuwde Munson, maar er ging geen dreiging van uit.

Mitchell ging op de vensterbank zitten, zijn gedachten nog steeds bij het punt dat hij had willen maken. Hij wist hoe opwindend een voorstelling van Shakespeare kon zijn als die goed werd opgevoerd. Hij had het één keer meegemaakt, als achtjarig schooltje in Manchester. Op een bitterkoude, stormachtige dag in februari was hij stiekem een theater binnengeslopen, op zoek naar de warmte die hij thuis nooit zou vinden. De forse man die normaal gesproken de deur naar het podium bewaakte, was even weggelopen en Mitchell was naar binnen geglipt. Hij was helemaal tot achter de coulissen gekomen. De warmte van de felle podiumverlichting was zelfs daar nog voelbaar. De middagvoorstelling was in volle gang. Mitchell kroop weg achter een stapel ongebruikte decorstukken. Daarvandaan had hij de acteurs kunnen zien en horen.

Het was een openbaring geweest. Veel woorden klonken hem onbekend in de oren, alsof de acteurs een andere taal spraken. Toch begreep hij hen volkomen. Hun bewegingen, stembuigingen en het gemak waarmee ze de zinnen uitspraken, brachten het verhaal tot leven. In de pauze had het personeel hem ontdekt en hem er aan zijn oren uit gesleept, maar toen had hij al genoeg gezien om zich bewust te zijn van een nieuwe wereld. Dat was het moment waarop zijn liefde voor het theater was ontwaakt. Hij had er zelfs van gedroomd om acteur te worden als hij volwassen was. Helaas waren die dromen door het ongeluk in de fabriek voorgoed aan diggelen geslagen.

De deur van het kantoor ging open en Sam Boyle kwam vrolijk binnengelopen. ‘Heb je weer een juweeltje gevonden, Harris? Wie wordt er vandaag geroosterd?’

‘Lyman Rutger,’ antwoordde Munson.

‘Echt waar?’ Sam floot zachtjes. ‘Dapper van je om zo’n gerespecteerd acteur aan te vallen.’

‘“Aanvallen” is zo’n lelijk woord,’ sputterde Mitchell tegen. ‘Ik heb gewoon zijn optreden ontleed en een aantal gebreken ontdekt.’

Sam grinnikte. ‘Ik twijfel er niet aan dat het een heuse *ontleding* was. Jij bent de beste anatoom ter wereld! Ik kan me echter niet aan de indruk onttrekken dat je hiermee tegen een aantal belangrijke haren zult instrijken.’ Hij wendde zich tot Munson. ‘Wat denkt onze geachte redacteur ervan?’

Munson zette een hoge borst op. ‘De *Era* is de voorhoede van de algemene opinie. We praten niet na, we creëren die zelf. Als Rutger zijn beste tijd heeft gehad, dan hebben we alle recht om dat te zeggen.’

‘Uitstekend.’ Sam richtte zich weer tot Mitchell. ‘Maar je kunt maar beter hopen dat ze er nooit achter komen dat jij onze correspondent in Londen bent.’ Hij haalde een halfopgerookte sigaar tevoorschijn en stak die, zonder hem aan te steken, in zijn mond. ‘Aan de andere kant, misschien weten ze het al. Misschien was het niet zomaar een willekeurig stelletje vechtersbazen dat je vorige week van je af hebt weten te slaan.’

‘Ik mag graag denken dat ik beroemd genoeg ben om die aandacht te verdienen,’ zei Mitchell. Hij wreef met zijn hand over zijn vuist, die nog steeds gevoelig was van de dreun die hij noodgedwongen aan de man had moeten verkopen die hem had bedreigd. Hij had echter bewezen dat hij, ondanks zijn gebrek, prima voor zichzelf kon zorgen.

‘Ga je met ons mee naar de Blue Crown?’ vroeg Sam.

Mitchell schudde zijn hoofd. ‘Ik moet morgen op kantoor een rapport inleveren en daar moet ik nog het een en ander aan doen.’

Een week eerder was Mitchell door zijn leidinggevende aangewezen om te helpen met een reorganisatieproject om het werkproces bij het drukste telegrafieknooppunt van Engeland te optimaliseren. Mitchells vaardigheid met de pen was meneer Price niet ontgaan en

hij had hem opdracht gegeven om de benodigde documentatie op te stellen. Mitchell vond dat leuk om te doen. Hij wilde graag promotie maken en dit extra werk kon zijn vooruitzichten alleen maar verbeteren.

Het rapport was echter nog lang niet af. Hij had de vorige dag veel tijd besteed aan het afronden van zijn theaterrecensie, zodat hij die nog voor de deadline in kon leveren. Nu was hij in ruil daarvoor het CTK wat van zijn eigen tijd verschuldigd.

Het was soms lastig om alle ballen van twee banen in de lucht te houden, maar Mitchell was handig met ballen, zeker als hij er zijn voeten niet bij nodig had.

Hij waardeerde het dat deze mannen bij de *Era* hem als hun gelijke behandelden. Bij het CTK kreeg hij niet zo veel respect, niet van iedereen, tenminste. Meneer Price wist wat hij waard was, maar andere mannen daar waren niet zo intelligent.

‘Jammer dat je niet mee kunt,’ zei Sam. ‘De barmeid lijkt altijd meer aandacht voor ons te hebben als jij erbij bent.’ Hij haalde zijn wenkbrauwen veelbetekenend op. ‘Ik heb haar er meer dan eens op betrappt dat ze je bewonderend aanstaarde.’

Mitchell gromde. ‘Dat komt doordat ik de enige ben die haar een goede fooi geeft.’

‘Nee hoor, mijn beste. Dat komt doordat je haar aan het lachen maakt.’

Ja, maar lachte ze hem *toe of uit?* Dat was vaak moeilijk te zeggen. Vrouwen interpreteerden zijn kreupelheid vaak onterecht als een teken van mentale zwakte, net als veel mannen. Hij haalde zijn schouders op. ‘Ze is niet mijn type.’

Nee, er was maar één vrouw interessant genoeg om Mitchells hoofd op hol te brengen: een knappe blondine die altijd in de wolken leek te zijn, alsof de zwaartekracht nauwelijks vat op haar had. Mooier dan alles wat Mitchell ooit had gezien of bedacht.

De eerste keer dat hij haar had gezien, had hij in een paardentram gezeten, op weg naar zijn werk, en verveeld uit het raam zitten staren. De route was hem na vijf jaar vertrouwd geworden. Hij kende

elke straat, elk gebouw en elke winkel waar hij langs kwam. Er was niets bijzonder noemenswaardigs, tot die dag dat hij *haar* had gezien.

Mitchel was op slag gecharmeerd geweest van haar elegante manier van lopen en de manier waarop ze zo nu en dan lachend omhoogkeek, alsof ze blij was dat de zon haar die dag vergezelde. Het tafereel had haast iets betoverends gehad. Het was alsof een onzichtbare hand doelbewust een straaltje zonlicht op haar had gericht, zoals een fotograaf ergens een extra lamp op richt om iets uit te lichten. Vanaf die dag had hij steeds naar haar uitgekeken en haar nog een paar keer gezien. Hij was nooit teleurgesteld door wat hij zag.

En toen, vorige week, had hij een fantastische ontdekking gedaan. Hij was erachter gekomen waar die vrouw elke morgen heen ging: naar hetzelfde gebouw als waar hij zelf werkte. De paardentram was net op tijd van Newgate Street St. Martin's Le Grand in gedraaid om haar door de hoofdingang van het CTK naar binnen te zien lopen. Dat verklaarde waarom hij haar zo vaak had gezien. Honderden vrouwen werkten daar als telegrafiste. Zij was vast een van hen. Toch ervoer Mitchell het als een wonder. Hij had verwacht dat ze voor altijd een mysterie zou blijven, zo ongrijpbaar als een luchtspiegeling.

Maar op een dag, als hij echt geluk had, ontmoette hij haar misschien wel.

Hoofdstuk

2

‘Je ziet er vandaag heel goed uit,’ kirde Emma. ‘Wat een geluk dat we de poging van het dienstmeisje om je te vermoorden hebben weten te verijdelen.’

Het onderwerp van Emma Suttons affectie gaf natuurlijk geen antwoord. Het was een paarse struik die in het zonnigste hoekje van de kleine, door muren afgeschermdde tuin achter het pension stond waar Emma woonde. Maar Emma geloofde dat zijn bladeren opfleurdend dankzij haar vriendelijkheid. Of misschien zoog hij gewoon het water op dat ze bij zijn wortels had uitgegoten.

‘Pas maar op dat je zoiets niet te hard zegt,’ waarschuwde een stem achter haar. ‘Als iemand aan de andere kant van de muur het hoort, trekken ze misschien verkeerde conclusies.’

Emma draaide zich glimlachend om om haar vriendin Rose Finlay te begroeten, die ook in het pension woonde. Ondanks haar prikkelbare karakter was Rose altijd aardig en behulpzaam voor haar geweest, sinds Emma anderhalf jaar geleden naar het pension was verhuisd.

‘Ik weet zeker dat Sally hem niet met opzet geen water heeft gegeven,’ verbeterde Emma zichzelf. ‘Ze is doodop, doordat ze zo veel

te doen heeft. Mevrouw Reston was van plan een echte tuinman in te huren, maar toen werd ze ziek en is het haar ontschoten, denk ik.'

'Of misschien is ze tot de conclusie gekomen dat ze hem niet nodig heeft, met jou in de buurt,' zei Rose met een grijns.

Inderdaad had Emma langzaam maar zeker, zowel binnen als in de tuin van het bescheiden pension, de zorg voor de planten op zich genomen. Voor Emma was tuinieren geen opgave, maar een genot. Niets gaf haar zo veel voldoening als het onderhouden van een tuin en te zien hoe die met de seizoenen veranderde. Eigenlijk was een tuin elke dag anders. Maar tegelijkertijd gaf een tuin een gevoel van vastigheid: dat je deel uitmaakt van iets wat net zo betrouwbaar is als de zonsopkomst.

Het was niet de eerste keer dat Rose liet doorschemeren dat hun hospita misbruik maakte van Emma's favoriete tijdsbesteding. Maar aangezien de gezondheid van mevrouw Reston zozeer achteruit was gegaan dat ze Londen had moeten verlaten om weer op krachten te komen, vond Emma het onbarmhartig om het haar kwalijk te nemen.

'Ik vind het schattig dat je tegen je planten praat,' ging Rose verder, 'maar misschien zou je moeten proberen om meer contact te krijgen met mensen.'

'Mwah. Dat heb ik op het werk al meer dan genoeg.' Op Emma's werk was het een kakofonie van ratelende telegrafen, pratende mensen en de luidruchtige vibraties van de buizenpost boven haar hoofd, waardoor berichten naar andere delen van het gebouw werden verstuurd. Deze tuin vormde een stil en rustig toevluchtsoord. Hoewel de geluiden van Londen over de muur heen nog hoorbaar waren, klonken ze gedempt en veraf, waardoor Emma ze eenvoudig kon negeren.

'Ik heb het niet over zakelijke praatjes,' zei Rose. 'Die heb ik zelf ook meer dan genoeg, dat weet je.' Rose werkte als telegrafist en postbediende op een druk postkantoor in Piccadilly. 'Het kan soms heel verfrissend zijn om over iets anders te praten. Gemeenschappelijke interesses buiten het werk, bijvoorbeeld. Misschien zou je je werk, als je vriendschap zou sluiten met een paar andere vrouwen bij

het CTK, leuker vinden.’

Emma zuchtte. ‘Is het zo duidelijk?’

Rose glimlachte meelevend naar haar. ‘Ik weet dat je daar niet erg gelukkig bent. Maar het is een uitstekende baan en je leidinggevend- den zijn tevreden over je werk. Waarom zou je dan niet proberen je uren daar zo prettig mogelijk te maken?’

‘Soms voel ik me een bedrieger,’ gaf Emma toe. ‘Ik ben bang dat ze er op een dag achter komen dat ik alleen maar doe alsof. De anderen zijn zo zelfverzekerd.’

‘Waarschijnlijk zijn er meer die, net als jij, alleen maar de schijn ophouden. Ik durf te wedden dat niet alle vrouwen hun hele leven in de telegrafie willen werken.’

Emma knikte. ‘Ik heb heel wat gesprekken opgevangen tussen vrouwen die willen trouwen en de telegrafie gedag willen zeggen. Maar anderen genieten van het werk, net als jij.’

‘Ik vind het inderdaad heerlijk,’ stemde Rose in. ‘Ik houd van de verantwoordelijkheid en alle uitdagingen. Ik kan me echt niet voor- stellen dat ik iets anders zou doen.’

Hoewel ze pas dertig was, was Rose al weduwe. Haar huwelijk was duidelijk niet gelukkig geweest. Ze had vaak verklaard dat ze niet van plan was ooit nog te hertrouwen.

Emma wilde dat ze net zo veel van haar werk hield als Rose deed. Wie wist immers hoelang ze er nog zou moeten werken? Ze was niet alleen telegrafist geworden om in haar levensonderhoud te voorzien, maar ook omdat het haar de gelegenheid bood om vlak bij mannen te werken. Na een veelbewogen jeugd, waarin ze vaak was verhuisd en haar beide ouders was verloren, verlangde Emma wanhopig naar een permanent thuis en een eigen gezin om voor te zorgen. En daar- voor had ze een goede echtgenoot nodig. Ze had verwacht dat het makkelijk genoeg zou zijn om onder al die honderden heren die bij het CTK werkten een geschikte kandidaat te vinden. Maar in de praktijk had ze maar weinig gelegenheid om zich tussen hen te bege- ven. De vrouwen werkten en pauzeerden in afzonderlijke ruimten.

Toegegeven, iedereen kon elkaar ontmoeten in het nabijgelegen

park, waar velen hun lunch gebruikten als het mooi weer was. Een aantal mannen had daar geprobeerd een gesprekje met Emma aan te knopen, maar geen van allen had haar interesse echt weten te wekken. Niemand had iets gezegd wat haar hart had geraakt. Hoezeer ze ook naar de veiligheid van een huwelijk verlangde, ze zou nooit enkel en alleen om zijn inkomen met een man trouwen. Het moest een man zijn met zuivere en edele opvattingen. Een man die rechtschapen, welbespraakt en eerzaam was. Een man die ze zonder terughoudendheid kon liefhebben en vertrouwen. Met minder zou ze geen genoegen nemen.

Emma had niet het idee dat Rose specifiek op mannen had ge-doeld toen ze suggereerde dat Emma haar collega's beter moest leren kennen. En ze had waarschijnlijk gelijk dat vriendschap met de vrouwen daar haar plezier in het werk zou vergroten. 'Ik had laatst tijdens onze theepauze nog een leuk gesprek met juffrouw Taylor,' begon Emma. 'Zij zit aan het bureau naast dat van mij. Zij houdt ook van kamerplanten, dus ik heb haar een stekje van mijn bonte klimop gegeven. We hebben het ook over een artikel gehad dat ze in het *English Lady's Magazine* had gelezen.'

'Dat klinkt veelbelovend,' zei Rose.

Emma vertelde maar niet dat het artikel waarover ze hadden gesproken tips bevatte voor pasgetrouwde vrouwen om hun huis gezellig te maken. Juffrouw Taylor ging al een aantal maanden om met een heer en ze was ervan overtuigd dat hij haar binnenkort ten huwelijk zou vragen. Emma kon haar diepe verlangen naar een huwelijk nooit met Rose bespreken, want die wilde daar niets meer van weten. Maar juffrouw Taylor was zo'n vrouw die, net als Emma, graag wilde trouwen en uitzag naar een eigen gezin.

Rose deed de handschoenen aan die ze in haar handen had gehad. 'Ik moet gaan. Ik heb beloofd dat ik vandaag vroeg zou beginnen. Er zijn wat problemen met het archief die opgelost moeten worden. Ik zie je vanavond!'

Zodra Rose was vertrokken, richtte Emma haar aandacht weer op haar planten. Ze ademde diep in en inhaleerde de geur van bloe-

men, vermengd met kruiden en verse aarde. In gedachten ging ze terug naar een andere tuin, lang geleden. Het was een zomerochtend geweest, net als vandaag. Haar moeder glimlachte en neuriede vals, terwijl ze een rozenstruik snoeide die vol roze bloemen zat. De vijf jaar oude Emma zat vlak bij haar op de grond met een oude lepel te graven en deed alsof ze haar eigen bloemen plantte. Haar vader was van huis, op reis voor zijn werk, zoals zo vaak het geval was geweest. Deze dag verraste hij hen door vroeger thuis te komen dan verwacht. Haar moeder had zich blij in zijn armen geworpen. Ze hadden nooit een geheim gemaakt van hun liefde voor elkaar.

Kleine Emma had ook om een knuffel gevraagd – en een cadeau. Ze wist dat haar vader nooit terugkwam zonder een klein speeltje of een zakje snoep. Hij gaf haar zowel de knuffel als het cadeau: een roze strik voor in haar haar. Daarna diepte hij uit zijn reistas ook een cadeau voor haar moeder: een boek – *De romantiek van de natuur*. Het stond vol gedichten over bloemen en planten, onderverdeeld in de vier jaargetijden. Haar moeder was weg geweest van het boekje. Nu was het een van Emma's waardevolste bezittingen.

Terwijl ze wat onkruid wiede, zong Emma een lied dat ze had bedacht om een eenvoudig gedicht uit het boek te kunnen onthouden.

*'Eerst baant april, met zachte regen,
de weg voor vroege bloemenzegen.
Na haar komt mei, zij draagt een lach
en rijke, zoete bloemenpracht.
Dan komt juni, zij geeft ons meer
juwelen dan die twee weleer.
Ten slotte juli, meer rijkdom brengt zij
Dan de drie maanden al voorbij.'*

Ze eindigde met een zucht. Soms bezorgde het gedicht haar heimwee naar een ver verleden. Maar de herinneringen troostten haar ook en riepen beelden in haar hoofd op van een toekomst die nog op haar wachtte.

Maar ze had nu geen tijd meer om nog langer in het verleden te blijven hangen. Het was tijd om zich aan te kleden voor het werk. Emma zette de gieter op zijn plaats naast de houten gereedschapskist bij de achterdeur.

Voordat ze naar binnen ging, wierp ze een laatste blik op de andere planten die nog om aandacht smeekten. Emma negeerde Rose' eerdere geplaag over praten tegen de planten en zei: 'Ik beloof dat ik jullie na het werk allemaal een lekkere plons water zal geven.' Ze wees naar de munt, die de laatste tijd de andere kruiden probeerde te overwoekeren. 'En jij krijgt een fikse knipbeurt. Je neemt veel te veel ruimte in.'

Als ze thuiskwam, zou het nog licht zijn, nu de zomerdagen langzaam maar zeker steeds langer werden. Emma werkte van tien uur 's ochtends tot zes uur 's avonds. Als ze het kantoor meteen na haar dienst verliet en zich naar huis haastte, kon ze rond halfzeven thuis zijn. Ze vond haar werktijden fijn, omdat het haar 's ochtends de tijd gaf om in de kleine tuin te zitten. Eigenlijk was zelfs het woord *klein* nog te groot. Het perceeltje was nauwelijks groter dan een postzegel. Het diende vooral om kruiden te kweken voor allerlei praktische toepassingen in huis en er stond een appelboompje dat in de herfst vrucht droeg. Maar er stonden ook een grote paarse struik en een muskusroos die Emma liefdevol verzorgde. In de achttien maanden dat ze hier woonde, had Emma de tuin langzaam maar zeker opgeknaapt door er bloemen en andere planten aan toe te voegen die ze had opgekweekt uit stekjes en scheuten die ze van meneer Frye, een vriend en tuinman, had gekregen.

Als het slechte weer haar dwong om binnen te blijven, gebruikte ze haar tijd 's ochtends voor het verzorgen van haar potplanten en het lezen van geleende exemplaren van de *English Gardener*. De meeste planten en aanbevelingen in dat tijdschrift kon ze zich niet veroorloven, maar het stimuleerde haar verbeelding. De beste ideeën noteerde ze in een notitieboekje, zelfs als ze die nu nog niet kon verwezenlijken. Op een dag zou alles anders zijn. Emma zou een eigen huis en tuin hebben en genoeg geld om er goed voor te kunnen

zorgen. Aan die hoop klampte ze zich net zo stevig vast als aan haar herinneringen.

Er vielen schaduwen over de tuin. Emma keek omhoog en zag de wolken die voorbijjoegen. Hun donkere kleur beloofde regen, wat paste bij haar stemming. Hoe graag ze ook droomde over wat er voor haar in het verschiet lag, ze voelde zich vaak ontmoedigd. Ze had gehoopt dat die dromen inmiddels al werkelijkheid geworden zouden zijn, want pas dan zouden de schaduwen uit haar verleden echt verdwijnen.

Uitgeverij de Parel

Uitgeverij de Parel is de uitgeverij van de parels onder de boeken en inmiddels niet meer weg te denken uit het boekenlandschap. Ze stelt alles in het werk om de mooiste uitgaven voor jong en oud te maken en op de markt te brengen, zodat jij ze kunt lezen.

De boeken – van fictie tot non-fictie – kenmerken zich door de mooie en verzorgde lay-out, en bevatten altijd een inspirerende, gelovige boodschap. Kortom: echte ‘parels’ – boeken met waarde.

Wil je op de hoogte blijven van het laatste boekennieuws en de leukste aanbiedingen? Volg ons dan online!

www.uitgeverijdeparel.nl

Hier vind je alles wat je wilt weten over onze boeken, gratis leesfragmenten, fijne tips voor verschillende gelegenheden, onze e-books, informatie over onze auteurs en nog veel meer!

www.uitgeverijdeparel.nl/nieuwsbrief

Onze nieuwsbrief verschijnt elke maand en staat altijd vol met het laatste nieuws over de nieuwste boeken, de beste aanbiedingen en je ontvangt zo nu en dan leuke en exclusieve downloads en exclusieve kortingscodes. Meld je aan en mis nooit meer iets!

www.facebook.com/uitgeverijdeparel.nl

Ook hier delen we de leukste boekennieuwtjes met je en brengen we je op de hoogte van al onze acties. Maar daarnaast organiseren we hier regelmatig leuke winacties, delen we reviews en nog veel meer. Wil je dat niet mislopen? Volg ons!

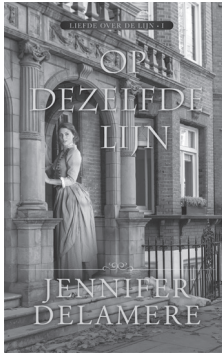
www.instagram.com/uitgeverijdeparel

Net als op Facebook delen we hier de leukste boekennieuwtjes met je, inspireren we je en geven we zo nu en dan iets leuks weg. Volg je ons?

Lees ook het eerste deel van de serie!

Op dezelfde lijn

Liefde over de lijn – I

Kan haar verlangen naar onafhankelijkheid de liefde weerstaan?

Londen, 1880. Alice McNeil is altijd al nieuwsgierig geweest en droomde jarenlang van een baan als telegrafiste. Nu, jaren later, is dat gelukt. Ze heeft een felbegeerde positie bij een belangrijk handelsbedrijf weten te bemachtigen en geen moment spijt van haar beslissing. Maar als de ambitieuze junior directeur van het bedrijf, Douglas Shaw, terugkeert naar Londen, beginnen er dingen te veranderen – en niet allemaal ten goede. Want als een jaloezige collega wraak neemt op Alice, wordt hun reputatie bedreigd en komen ze voor een moeilijke keuze te staan...

Op dezelfde lijn | Jennifer Delamere |
ISBN 9789493208148 | 384 pagina's | € 21,50

IS HET OPWINDENDE LIEFDESBRIEFJE DAT ZE KRIJGT HET ANTWOORD OP HAAR DIEPSTE WENS?

Emma Sutton weet dat ze tevreden zou moeten zijn met haar leven. Ze werkt bij het Centrale Telegraafkantoor en achter het pension waar ze woont, is een lapje grond waar ze naar hartenlust kan tuinieren, haar grote passie. Maar sinds ze haar ouders als kind verloor, verlangt ze naar een eigen gezin en de stabiliteit en vastigheid die dat biedt. Dan ontmoet ze onverwacht een knappe ingenieur en als hij haar een opwindend liefdesbriefje stuurt, lijkt haar diepste wens uit te komen.

Mitchell Harris' scherpzinnigheid en zijn vaardige pen hebben ervoor gezorgd dat hij er wel bij vaart. Dat de vrouw van zijn dromen slechts twee verdiepingen boven hem werkt, zou zijn leven perfect moeten maken. Maar door een ongeluk in zijn kindertijd is Mitchell ervan overtuigd dat hij nooit de liefde van een vrouw zal winnen, vooral niet die van Emma. Als zijn beste vriend – degene die ooit zijn leven heeft gered – eveneens verliefd wordt op Emma en vraagt om zijn hulp om haar liefdesbrieven te schrijven, moet Mitchell kiezen tussen verlangen en loyaliteit.

Verkeerd verbonden is het tweede deel van de serie Liefde over de lijn, die gaat over Alice, Emma en Rose – drie telegrafisten die in het negentiende-eeuwse Londen hun weg moeten zien te vinden. Eerder verscheen Op dezelfde lijn.

isbn 978-94-93208-47-6

9 789493 208476